

[Fibiger.]

for kirken påtrængende opgaver, som ingen af de kirkelige institutioner har kræfter eller midler til at tage op. Det dækker i virkeligheden det, vi fra konservativ side mener skulle ske ifølge vort lovforslag.

Den højtærede kirkeminister kom slet ikke ind på den del af vort forslag, som kaldes stiftsråd, men dvælede særlig ved det, han kaldte kirkeforfatningen, det rådgivende råd. Stiftsrådet skal jo, som jeg udviklede for det høje ting, da jeg forelagde forslaget her, netop tage forskellige ting frem, som det ønsker behandlet. Jeg opfatter det sådan, at stiftsrådene har kirkeministeren ikke noget imod som sådanne, og så skulle der være en basis for forhandling. Thi for os gælder det om at komme fremad på vejen og få ført de kirkelige love, vi har haft gennem tiderne, længere frem, og hvis det er sådan, at man ikke for tiden ønsker at gå videre, kan jeg sige, at selv dette ville være et fremskridt fra det, vi har.

Jeg håber, det vil lykkes os i udvalget at tale tingene igennem, sådan at vi kan nå frem til et resultat, der kan være til gavn for vor kirke og for hele vort samfund. Derfor vil jeg egentlig gerne sige nu, at jeg ville nødig, at enten kirkeministeren eller de følgende ordførere på forhånd ligesom skulle afvise det, der er kommet frem her, fordi det er kommet som et privat forslag. For jeg har nok set, at det fra nogle sider, også fra kirkelig side, er blevet sagt, at det er uheldigt, at der er kommet et sådant forslag fra et bestemt politisk parti, og jeg vil nødig have, at man skulle føle sig forpligtet til ikke at ville være med til det af den grund. Jeg vil gerne sige til de ærede ordførere og de ærede partier: lad os nu ikke bide os fast i for stærke udtalelser og udtryk overfor vort lovforslag. Jeg kender jo både kirkeministeren og ordførerne i denne sal og ved, at de også elsker vor folkekirke, og jeg mener derfor, at vi i fællesskab vil kunne nå frem til noget, der kan være til lykke og gavn for kirken. Jeg har nævnt, at i hundredåret for vor grundlovgivning kunne det være godt, om man kunne nå til et resultat her i rigsdagen, som kirkefolket ville modtage med glæde og taknemlighed, og sådan skulle det også være. Ikke at tingene skal sættes på spidsen på nogen måde, eller at man vil prøve at føre standpunkter frem, som ikke har tilslutning i så mange kredse i landet. Men jeg kan forsikre for, at det, vi har fremsat forslag om, har tilslutning i mange kredse, ikke alene i konservative kredse, men i kirkelige kredse udover vort land, og selvom det ikke lykkes at føre

disse tanker igennem på den her foreslåede måde, vil jeg meget håbe og anbefale, at vi ser at nå frem til et resultat, som ikke er en bliven på stedet, men som er en yderligere fremgang i den kirkelige lovgivning, vi har haft her i landet gennem de sidste mange år.

Bodil Koch: Jeg møder absolut ikke på forhånd med nogen negativ holdning overfor lovforslag fra bestemte partier, men jo mere jeg har arbejdet med det foreliggende forslag, desto mere undrer jeg mig over det.

Ordføreren for forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Fibiger fremhævede meget stærkt allerede i sin forelæggelsestale og også ved denne lejlighed, at man havde bestræbt sig for at komme med noget helt nyt, noget, der aldrig havde været taget stilling til af rigsdagen og ej heller af noget kirkeligt udvalg. Man ville gerne — det fremgik også af talen i dag — fremsætte et lovforslag, der kunne samle til alle sider. Man er allerede på forhånd parat til at tage små bidder ad gangen, om man bare kan få samling om lovforslaget. Men jeg har undret mig over, at man ved forslaget har ment at kunne nå frem til en sådan samling. Tværtimod synes jeg, at når man går det efter, og særlig når man tænker på den motivering, som blev givet i ordførertalen, lægges der op til en uro og en strid indenfor folkekirken, som vi har været lykkeligt fri for i mange år. Jeg tvivler ikke om, at det langt fra er hensigten, og det blev også sagt. — Men der er jo al mulig grund til at tage de problemer op til undersøgelse, som ligger bag lovforslaget.

Det nye, der tales om, er at søge i lovforslagets § 60, som med en enkelt ændring er et optryk af § 46 i det første mindretalsforslag i den kirkelige betænkning af 1940. Denne ændring er tilsyneladende meget stor, idet der i det foreliggende lovforslag siges, at forslag til nye bestemmelser, der gælder kirkens indre liv, skal forelægges kirkerådet til erklæring, hvorimod det i den omtalte § 46 i betænkningen fastslås, at sådanne nye bestemmelser ikke kan gennemføres uden kirkerådets beslutning. Man vil lægge mærke til, sagde det ærede medlem hr. Fibiger i sin forelæggelsestale, at vi lægger vægt på at indføre noget helt nyt. Der er ikke tale om en besluttende myndighed, men kun om en rådgivende, og det blev yderligere understreget i dag. Ja, det er jo rigtigt nok, at formelt står vi her overfor noget nyt, men reelt . . . Lad os tænke os, at vi fik et sådant rådgivende kirkeråd, som her er foreslået, der skulle afgive erklæringer, inden et lovforslag kom til be-